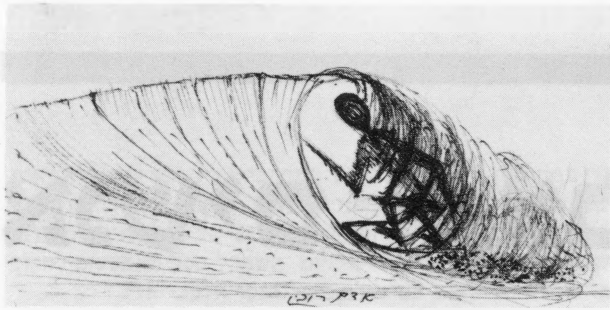

גולש

I

מקרקע,
הוא מטה שכרירי בו הגל חושק
לסגור מעגל קסום,
לעשות להטים
שמסוככים רומבוס של קצף
אל קצה נקבת האיזמרגד עליו לנוע
בטרם ימסר לאור,
מקרקע.

II פעמון

תלוי ברחוף על פעמון המים
גולש
פוער את גרונו
בהדהוד מיחד
המבדר
מקול צלצול-קשקוש שעל החוף
מנקישת מהלמות
חבטה בלתי נשמעת
של גרגר מול גרגר חול זורם לעד.
עיניו
מתרחבות :
יזמו
אוזל :

III פרח כהנה

קודרת כבדול, צוננת כאבן
שירת כהנים
של פלחן נזר
במחלות בן איז-אור מתקמר
למרגלות הגאות המסתורית,
מעין שקשוק כבלים
המיה קשה של שריון מטלטל :
גולש,
פרח כהנה אנוס,
נמשך למטה.

IV מנדה

מי הוא זה שצועד על הסף ?
נדהם ומנדה.
צוארו כמו צריחה פורץ אל הראש,
הערף התלול והמגלח מזדקר
כלהב, פלהבה,
חלול ועלבון
פועמים בתוכו.

V ישן

כמו צפור שנחה על גל
ישן לו גולש.
הוא ישן ולבו ער.
סביבו הרוח מתאבכת
רוח לבנה של
עצמות שטופות וטחונות
למשב לבן כיון
לרחב פניו
והוא חולם גדר אנשים חיה
מחיצה בינו לחוף.
חמשה עשר אלף או יותר, או לא יותר
לארץ החוף בגבם אל הים
פניהם אל העיר הבוערת.
הוא ישן ולבו ער.

VI מכה

זריחה וגלים כקסדות
עמעום מראה כחל אדמדם זרוע
ארגמן.
והוא כבז אוהז בכסית הגאות
לפתע מתהפף, ראשו בתוף הגל
רגליו
ננעצות בקצף והוא — לרגע גלוי עיניים —
רואה :
ארבעה במעלה שמנגד
מתבקעים מעצמת המכה הנחתת.
בלילות גולש מסתבך נצונח

VII פהו

עוצר תמהון, רגליו על קצף —
כמו סגידה —
גולש עולה ושפתיו
עטורות בלחישות
מלכינות סביב פנינה.
הוא לא יאבד זאת בדבור.
הוא גולש עד שלילה
ממלא את החללים של אחורי ברקיו
שוכן בזויות עיניו
כדיו. הוא היה שר שיר צונן לו יכול
לשיר. מרפרף ומזנק
ומלח מגלד שפתי, מתיף
את גרגיר לבן הירח לפיו.
אור ראשון עולה לגעת באצבעותיו
הפרושות שמים-שמים-נאחת (סבו
בברכה זו ברוך את הקהלה בכסות של
משי פנינים לבן) עד שזה נעשה :
ליל, גל ופנינה
מומסים. בדרוד הוא צוחק ;
שפתיו מבקעות כרמון
עיניו עפות כצערות

VIII בקרב-ארץ

בנקודה הכי גבוהה, במקום שפל העולם הירוק
מתפלש תחת שמש הצהרים
מלון חנור
הנה והנה מתנועע וכל גרעיניו שפוכים :
לא מלון
גרעינים לא גרעינים
כי אם רמות מזינות מבועעות :
אני בקרב-ארץ סבוך
חלומותי אינם חלומות כי אם
גלים נסוגים לעלות ולהתנפץ
על ראשי החור.

IX שיר חלום

שיר געגועיו של גולש
מתגבר בין ההרים :
מבעד לנקבה שבים
אני הולך לבדי אל צל האור. שם מוצא
את יקירי שלי, האמתיים שלי,
מחוץ לצ'רלי, פמוכין.
בצל האור, מקום ששמש מסתננת מטה
מבעד לאם הפנינה, אני בבית.
שם עדת חתולים, נוגים ככבשים,
שם צ'רלי, אפל לצד הארבה
ואור מסנוור בחלונות.
ליד האח אנו שותים
את התה שלנו ומספרים על אודות דברים, כמו
צ'רלי, פמוכין, כמו צ'רלי :
צ'רלי עמד דם
צ'רלי — צחקנו כמטרפים —
עמד דם בתוף
שק הפלסטיק שלו.
בצל האור, זו שנת צהרים,
תנומת-אחר-צהרים ליד האח,
שם אני מהרהר על צ'רלי, שהיה ישוב
כמו מפלצת פרנקנשטיין בבז
מתחת לשרשראות הטנק מת יומים,
צ'רלי.
בין הרים כמו גלים נכסף גולש
לנקבתו אשר בים.

X את עצמו

להיות הצל המהיר על הים
כר דשא שלו, אחוזתו :
שלו הסנפיר, קשקש הגב המשנן האגדי,
עוקצני, תמנוני, כידון שלוח
וחד.
שלו התשוקה, ההלם והכח,
רוצה את עצמו לשיר —
אדם פשוט, נבדל